

TI CHLAPI JE NEUHLÁ•DAJĀ•?

NedĀ•le, 16 Ā•erven 2013

NedĀ•vno si jedna moje známĀ• ovĀ•ala na toho svĀ•ho: „Ti chlapi jsou fakt ůplnĀ• na ho*no, dyk von toho malĀ•ho ani na chvíli není schopnej uhlĀ•dat. Šel s nĀ•m jenom na prochĀ•zku, a co myslĀ•š;, za hodinu byli zpĀ•tky, Ā•e se mu kluk vymĀ•chal v potoce. A v tĀ•ch noveĀ•ch botĀ•ch!"

VzpomnĀ•la jsem si na tu tĀ•ru ůrazĀ•, co absolvovali naši kluci, a napadlo mne, Ā•e mají obrovskĀ• štĀ• Ā•e tu rodiĀ•ovskou a prarodiĀ•ovskou péĀ•i vĀ•bec pĀ•tmĀ•Ā•ili. MĀ•la jsem pĀ•r dnĀ• pĀ•tmĀ•ed porodem, a protoĀ•e uĀ•m Ā•m problém pobĀ•hat za naším tĀ•mĀ• tĀ•mĀ•iletĀ•m synkem, pĀ•tmĀ•evzal péĀ•i o nĀ•j manĀ•el. Ten, jsa pĀ•tmĀ•esvĀ•dĀ•en, Ā• dostateĀ•nĀ• omezen plotem kolem celĀ•ho pozemku, zahĀ•nĀ•l zrovna Ā•izeĀ•, která byla v tom vedru fakt velikĀ•, jedním Ā•mĀ•dnĀ• vychlazenĀ•m zrzavĀ•m mokem. KdyĀ• jsem na muĀ•e houkla z okna, kdeĀ•e má kluka, zaĀ•al se rozhlĀ•et s takovĀ• udivenĀ•m debilnĀ•m vĀ•razem „teĀ• tady byl,“ naĀ•eĀ• nám o chvíli pozdĀ•ji pĀ•tmĀ•ivedl syna ůplnĀ• cizĀ• pĀ•n s tĀ•m, a nám ho málem pĀ•tmĀ•ejel, kdyĀ• mu vlĀ•tnul pod auto hned poté, co ho napadlo otevĀ•t branku. AbsolutnĀ• jsem se zhroutilĀ• ještĀ• tu noc porodila našeho druhĀ•ho potomka. A zatímco já si uĀ•ivala v porodnici dobrĀ• stravy a stále spĀ•cĀ•ho mimina, manĀ•el hlĀ•dal ten náš pytel blech. Hned pĀ•tmĀ•i druhé návštĀ•vĀ• v porodnici mi sdĀ•lil, Ā•e aĀ• od kluka nehnul na krok „No pĀ•tmĀ•isahám“, staĀ•il si Šimon vrazit do oka tuĀ•ku „ale naštĀ•stĀ• nebyla oĀ•mezánĀ•“, dodal. KdyĀ• byli našemu Šimonovi dva roky, vrĀ•tila nám ho babiĀ•ka z odpolednĀ• prochĀ•zky se zkrvavenĀ•m obliĀ•ejem slovy: „Jituš;, promĀ•, ten dĀ•dek je fakt ůplnĀ• blbej, von mu ten kluk spadnul na asfaltce a sedĀ•mel si celej nos“. DĀ•da táhnul koĀ•ár a tvĀ•mil se, chudĀ•k, jako spráskanej pes. Tenkrát jsme, my rodiĀ•e, stejnĀ•, jako babiĀ•ka, nemohli pochopit, jak se to tomu dĀ•dovi mohlo stát (kdyĀ• pĀ•tmĀ•ece to dĀ•tĀ• hlĀ•dám, tak mi nemĀ•Ā•e spadnout, ne?) TatĀ•nkĀ• v vĀ•let se synem do zoologickĀ• zahrady skonĀ•il pĀ•tmĀ•i nastupování do auta hned poté, co Šimonovi zavĀ•mel prstĀ•ky do dveĀ•mĀ•i, Ā•imĀ• mu dva podĀ•nĀ• rozštĀ•pl, tĀ• jsme skonĀ•ili v nemocnici a náš syn následující dva tĀ•dny s dlahou. O tĀ•mĀ•i roky pozdĀ•ji si Šimon pĀ•tmĀ•ivezl z dovolenĀ• silnĀ•ní lišej nejenom po celĀ•m obliĀ•eji, ale tĀ•mĀ• po celĀ•m tĀ•le, poté, kdy jsme s manĀ•elem povaĀ•ov za vĀ•bornĀ• nápad dát mu do ruky vodĀ•tko s naši fenou psa NovofoundlandskĀ•ho, která ho následnĀ• na konec ulice dotáhla takovou rychlostĀ•, Ā•e neĀ• jsme se staĀ•ili vzpamatovat, bylo po všem. KdyĀ• jsme v nemocnici líĀ•ili, Ā•e se to stalo, zpraĀ•ila nás lékaĀ•ka takovĀ•m pohledem, Ā•e uĀ• nemusela ani nic Ā•tmĀ•kat, aby nám došlo, jacĀ•, to kretĀ•ní. KdyĀ• byl Šimon ve druhé tĀ•mĀ•idĀ•, vzal ho s sebou jeho otec na jakousĀ• pĀ•tmĀ•ípravu obecnĀ• slavno zpĀ•tky asi za pĀ•t hodiny. ManĀ•el tĀ•il kuka pĀ•tmĀ•ed sebou a tvĀ•mil se provinile. „Cos to na sebe vylil za barvu?“ hulákala jsem na Šimona. „PĀ•jde to vĀ•bec umejt?“ zaútoĀ•ila jsem na jeho otce, který jen odvĀ•til: „To není barva, spadnul z lávky do potoka zrovna na kámen a rozseknul si Ā•elo.“

Vzhledem k tomu, Ā•e mĀ•l kluk od krve uĀ• tĀ•mĀ• celou polovinu tĀ•la, podlomila se mi kolena a byla jsem absolutnĀ• paralyzovĀ•na. DuchaplnĀ• otec mu rychle ovĀ•zal hlavu a odvezl do nemocnice. „MĀ•l prĀ• kliku, kdyby spadl na ten kámen jen trochu jinak, nemusel to pĀ•tmĀ•eĀ•it,“ pravil otec, kdyĀ• dorazili z nemocnice, a já mu byla vdĀ•ná za to, Ā• na rozdĀ•l ode mne, byl schopnĀ• se o nĀ•j postarat. Našemu synovi nĀ•kolik následujících dnĀ• pĀ•tmĀ•ezdĀ•vali kamarádi „mongolskĀ• Ā•lovĀ•k,“ protoĀ•e mĀ•l opuchlý celĀ• obliĀ•ej a jeho oĀ•i pĀ•tmĀ•ipomĀ•ly jen jakĀ•i škvírky. Jakub málem vypadl z okna a dodnes dĀ•kuji pĀ•nubohu za to, Ā•e to neskonĀ•ilo neštĀ•stĀ•m. StaĀ•ila jenom sedaĀ•ka pod pootevĀ•enĀ•m oknem. Šimon sledoval v televizi nĀ•jakou pohĀ•dku, Jakub si hrĀ•l na sedaĀ•ce s kostkami a já pobĀ•hala mezi obĀ•vákem a plotnou, protoĀ•e kromĀ• toho, Ā•e je tĀ•mĀ•eba dĀ•ti ohlĀ•dat, je musĀ•te taky nakrmit. StaĀ•í chvilka a zamĀ•cháte omĀ•ku v hrnci a vrĀ•tĀ•te se do obĀ•vĀ•ku, vš syn balancuje v dupĀ•kách v otevĀ•enĀ•m oknĀ•, pĀ•tmĀ•idĀ• se hrany okna a pozoruje ten cvrkot dole. NaštĀ•stĀ• mne nenapadlo zakĀ•mĀ•et, skoĀ•ila jsem po nĀ•m a stĀ•hla ho dolĀ•

KdyĀ• jsem mĀ•la pocit, Ā•e zase zaĀ•ínám normĀ•nĀ• dĀ•chat a jsem schopnĀ• postavit se na nohy, okamĀ•itĀ• jsem pĀ•tmĀ• obĀ•vĀ•k a uĀ• nikdy jsme nemĀ•li sedaĀ•ku Ā•i cokoli jinĀ•ho pod oknem. Pocitu viny za tuhle svoji neopatrnost, která mohla stát mého syna Ā•ivot, se asi nezbavím nikdy a od tĀ• doby jsem taky dost opatrnĀ• na to, abych nĀ•koho odsuzovala za to, Ā•e neohlĀ•dĀ• dĀ•tĀ•. Naopak mám pocit, Ā•e je obrovskou náhodou, kdyĀ• se vĀ•m podaĀ•tĀ• dĀ•tĀ• uhlĀ•dat a uĀ• vĀ•bec si nemyslím, Ā•e by se v tomto ohledu mĀ•li plošnĀ• odsuzovat jenom chlapi. Moje maminka byla nĀ•jakĀ•m idiotem vystrĀ•ena z vlaku ještĀ• pĀ•tmĀ•ed tĀ•m, neĀ• staĀ•il zastavit ve chvíli, kdy mne, jako osmnĀ•ti mĀ•síĀ•nĀ• dĀ•tĀ•, drĀ•ela v StĀ•la pĀ•tmĀ•ipravenĀ• u dvĀ•Ā•mĀ•i, aby stihla se mnou a všemi tĀ•mi taškami vystoupit, naĀ•eĀ• Ā•lovĀ•k stojĀ•ící v otevĀ•el dveĀ•me a nĀ•kdo jinĀ• do ní, pravdĀ•podobnĀ• nechtĀ•nĀ•, strĀ•il. Poté, co moje maminka vyprávĀ•la mĀ•mu manĀ•e jsem mĀ•la nĀ•kolik dnĀ• vytĀ•eny na hlavĀ• koleje, smĀ•l se tĀ•to (veselĀ• pĀ•tmĀ•íhodĀ•) mĀ•j muĀ• ještĀ• nĀ•kolik let. KoneckoncĀ• pĀ•tmĀ•Ā•ila jsem, tak proĀ• se nezasmĀ•t. Ve Ā•tyĀ•mĀ•ech letech jsem strĀ•ila fajfky do škopku na koupĀ• zrovna, kdyĀ• do nĀ•j maminka lĀ•la vaĀ•mĀ• vodu a o rok pozdĀ•ji jsem si nabĀ•hla na násadu koštĀ•te ve chvíli, kdy maminka vytĀ•rĀ•la kuchyĀ•, naĀ•eĀ• lékaĀ•mĀ•i nĀ•kolik tĀ•dnĀ• bojovali o záchranu mého oka. O nĀ•kolik let pozdĀ•ji (kdy uĀ• pobrala nĀ•jakĀ• ten rozum) jsem si šáhla pro peĀ•ené brambory do Ā•havĀ•ho popela holĀ•ma rukama, a v dospĀ•losti, kdy uĀ• jsem byla dokonce zaslouĀ•ilou matkou, a dalo by se oĀ•ekĀ•vat, Ā•e mĀ•j mentĀ•lnĀ• vĀ•voj dosĀ•hl jakĀ•i pĀ•tmĀ•ijatelnĀ• ůrovnĀ•, jsem si pĀ•tmĀ•i vĀ•mĀ•nĀ• Ā•árovky pošĀ•ourala prstĀ•kem v objĀ•mce, aniĀ• bych vypnula proud. TakĀ•e tak BuĀ•me rádi, Ā•e jsme pĀ•tmĀ•Ā•ili a doufejme, Ā•e tu naši péĀ•i pĀ•tmĀ•Ā•ijĀ•i i naše dĀ•ti. JITKA GOTTEROVĀ•